

בשמותיהם של סופרים אחרים כדי לחתום על סירטיקולנוע. עבד תקופה מסוימת בקנדה, עד שבסופו של דבר החלה ההפך שרה שפתחה את דרכו חזרה לקולנוע. אלא, שכדבריו, כאשר חזר לעשות סרטים בעצמו, היתה זאת כבר הרגשה אחרת. לא עוד אותה הלוציות, אותו רצון עקשני לומר דברים מסוימים ואותה נכרנות הרפתקנית לגנות דברים חדשים. הן פעם הוא הרגיש שהוא עושה סרטים משום שזה הדבר שבו הוא מצטיין, זה העיסוק הקרוב לליבו. אבל הלהבה המקורית דעכה במידה רבה. אף על פי כן, המירדף הגורלי היה סרט מרתק, הן בצורה שבה הציג אינדיאני המתעקש לזכות בכבוד וביחס שלהם הוא ראוי כבן-אנוש והן בעבודת הצילום של קונראד הול, אשר לפי בקשת

דאסטין / דאסטינה

טוסטי (ארצות-הברית, מוגרבי תל-אביב): אמנם גאנדי גרף את רוב האוסקרים אבל „טוסטי“ (שגם הוא לא חסר פרסים שונים) מצביע בקופה ברחבי העולם על כיבוש טוטאלי. כי להבדיל ממה שנראה במבט ראשון כנירסה מחודשת של ויקטור-ויקטוריה, סרט זה אינו מטפל בסטיות קלות או כבדות. טוסטי נוגע בחולי שותיו של בן-אנוש ובדרך להתגבר עליהם כדי לעשות עולם טוב יותר וחיים יפים יותר.

דאסטין הופמן בתחפושת: משחק בלהט

הסוף לא רק טוב, תודה לאל, אלא גם מעורר למחשבה — הניבור מודה שהנסיון הפך אותו לבן-אדם טוב יותר. דאסטין הופמן משחק בלהט כמו היה זה תפקידו האחרון עלי אדמות, לג'סיקה לאנג יש יופי, מתיקות, חוכמה וכישרון להאיר את המסך. סינדי פולאק חוזר אל אהבתו הראשונה — המישחק, כסוכנו של דורסטי-הופמן, וכל ה"שותפים, כולל גלבארט ושיסגל שכתבו תסריט פיקה, עושים חגיגה לקהל.

אמנם סינדי („הפרש החשמלי“, הם יורים גם ב"סוסים") פולאק עושה גם כאן מה שעשה בעבר — הוא אינו תוקע את המסר החברתי שלו בתרווד של מרק דוגמת קוסטה גאברס. הוא מספר סיפור, נותן לצופה לחלום חלום, ושזור את המסר שלו בעדינות ובלב רחום.

כך גם הסיפור של מייקל דורסי (דאסטין הופמן) שחקן שרוף על מיקצועו אבל בלתי-אפשרי בעבודה, „צריך להתעבב בגללך יומיים כי אתה מחליט שאתה לא יכול לשבת רגע בשקט ועוד בתפקיד של ענבינה“, גוער בו סוכנו. השחקן המיואש לובש בגדי אשה כדי לזכות בתפקיד. בטך-הכל זהו תפקיד באופרת-סבון טלוויזיונית, אבל הוא מפרנס את בעליו. דורסי, שאינו צעיר כליכך, מתגורר בדירה הפוכה עם ברנש נוסף בודד ותמוה, שגם לו קשה להסתדר במיקצועו.

בימאי-תסריטאי אברהם פולונסקי אחד הכישרונות הגדולים

פולונסקי סיפק צילום צבעוני דהוי כלש"ה. לו סרט שחלק גדול מהתרחשותו במיד"בר. „לצערי הרב, עותקים רבים שהופצו מן הסרט לאחר מכן, נוצרו בתהליך מעבדתי סטנדרטי, שאין להבדיל עוד בינו ובין סתם סרט אחר.“ הוא אומר היום, חצי בצער וחצי בבדיחות הדעת, כמי שלמד עד כמה עקר הניסיון להילחם בסתנות-הרות של הוליווד.

מן האגדה לאנטי-שמיות. הרומן-סה של גונב סוסים, שעשה שנתיים לאחר מכן, נחקלה בגורל אומלל לא פחות. הסרט קוצץ במקומות רבים בעולם, עד כדי כך שאיי-אפסר אפילו להבין מה מתרחש בו. להבדיל משני סרטי הקודמים, סרטים קשים וחריפים. מלאי פעילות ומתח, זה היה סרט נוסטאלגי, רך, המשחזר את אותו הסיפור ששמע פולונסקי מסכתו על חיי יהודים במרכז-אירופה. אך למרות התחושה כאילו מדובר באגדה, המתרחשת כמעט במקום דמיוני שאינו קיים עוד, הרי האנטי-שמיות, היחסים עם הסביבה ותחושת הזרות בכל זאת מתגנבים פנימה ומובילים את שני גיבורי הסרט בסופו של דבר בדרך המובילה החוצה מן ה-אגדה.

סצינות נוחי נישואין

מירי פאביאן וירון לונדון: מצבים טבעיים

הפכה את אישיותם מן הקצה אל הקצה. אלא שבעייתו של צפל היא שבעוד הדיאלוגים מהימנים והמצבים לקוחים מן החיים וטבעיים לחלוטין, הרי שאין בסיפור כל מימד נוסף. היה זה כאילו עקבה מצלמה נסתרת אחרי סצינות חוזרות ונשנות ברבות, בלי ניסיון להעמיק או לקדם ולחדד אותן כדי להגיע ולחתוך בבשר החי.

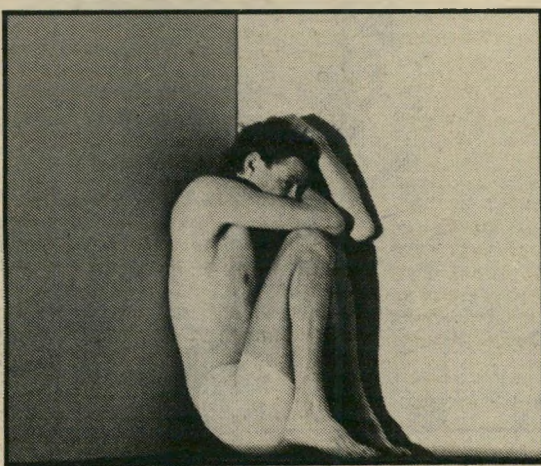
זוג נשוי (ישראל, לב 2 תל-אביב): אחרי „נועה בת 17“ הוכיח שבכישרון יחד עם איכ"תיות אמיתית לגבי בעיותיה של החברה הישראלית אפשר אפילו בישראל לעשות סרט מרגש, מנסה יצחק („צפל“) ישורון את יכולתו ביחידה הקטנה ביותר של החברה — המישפחה, ללא כל השלכות כלפי חוץ.

יש רבים הסבורים היום, שגם אחרי נסיונות של תחליפים לנישואין בוואריאציות שונות (חיים בשלושה, ב"ארבעה, בקומונות, במישפחה חד-חורית וכו') הפיתרון הרע-במיעוט הוא עדיין זוג נשוי המרחיב עצמו למישפחה. בסופו של דבר זו גם מסקנתו של הסרט: גיבורי, מיכה ואביבה (בני 43 ו-38), מנסים להשתלט זה על נפשו וגופו של זה. תחילה נוקטים הבעל ואשתו בכפייה רכה, אחרי כן בהטחות מילוליות, בעלבונות ובהשפלות ולבסוף באלימות מוחלטת. למעשה עוברים הניבורים את כל שלבי המשבר הידוע כמשבר גיל הארבעים, כמותו פוגשים רבות אצל קלוד סוטה ג'ון קאסאבסס, המנסים לבחון את משמעותם של יחסי גבר ואשה והשפעתם על סביבתם הקרובה ועל החברה בכלל.

איי-אפסר לשכוח גם מה שעשה אינגמר ברגמן בסידרה הטלוויזיונית שלו, שפירקה את גיבוריה לפירורים עד ש-

החומה השחוקה

בוב גלדוף: הריסה נרקיסטית

שנהג כניבור מילחמה וזוכה להיות נבגד על-ידי אשתו ברגעו הקשים ביותר, כשעליו להיות כשר להופעה בארץ זרה. התוצאה של השילוב היא שוב ושוב שתייה, מאזוכים, סמים, ניפוץ רהיטים וכל התגובות הילדותיות של בריחה לתוך נרקיסים הרסני. הרשם הכללי הוא, שכל האופנה של חקיעת המילחמה במחאה צרחנית כבר אבד עליה הכלה.

החומה (אנגליה, בן-יהודה תל-אביב): קשה יהיה, אחרי ראית הסרט, להרהר ברצינות דבריו של אלן פארקר, הבימאי שהביא לעולם את „אכספרס של הצות“, „תהילה“ ו„ימים אחרונים של אהבה“. בראיון שהעניק ל„העולם הזה“ בפסטיבל האחרון בקאן טען, שזהו הסרט החשוב והמעניין ביותר שעשה והיה רוצה שדווקא אליו יתייחסו מבקרי-הקולנוע. ואמנם, אם סרטי הקודמים לא היו מעמיקים מי-יודע-מה, ואיי-אפסר היה לטעון שהוא בימאי אינטלקטואלי במיוחד, הרי לפחות ידע את מלאכתו הקולנועית, ערך את סרטיו במרץ ובלהט וידע לרתק את הקהל אל הבד.

לא כן בסרט זה, שמעלתו הכמעט-יחידה היא הפסקול שלו, שפארקר אינו „אשם“ בהצלחתו, אם כי היה זה הוא שברר בו. זהו האלבום של להקת מינק-פלוד „החומה“, שיש בו כמה שירי רוק קשוח מרשימים בהחלט. חוץ מהצלילים יש בו מעמד מרשים אחד בתחילת הסרט — תמונת בית-הספר ותלמידיו החופכים לבובות גולמיות בתוך מכונה אדירה העתידה לטחון כל אינדיבידום ב"צורה אחידה לבשר-תותחים אחיד.

בוב גלדוף בתפקיד ראשי מצליח להיות דוחה ולא לעורר נימפטיה לתסביכו האישיים. הוא גדל ללא אב,